

Naslov originala:
NEĆE BITI DJECE ZA RAT
Dijala Hasanbegović

Copyright © 2017 Dijala Hasanbegović
Copyright © 2020 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednica:
Jelena Nidžović

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Sanja Polovina

Grafičko oblikovanje:
Anica Lapčević

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

DIJALA HASANBEGOVIĆ

NEĆE BITI DJECE
ZA RAT

KONTRAST
Beograd, 2020.

ŽENA S TRI IMENA

PRVA POMOĆ

Nisam znala da je tako teško.

Malo kesica lavande i cedra
malo bočica parfema kojih više nema
malo kuglica koje mijenjaju boju u vodi kad odstoje
malo duhana malo boje malo novca malo Ladina
malo kanabisa malo sladila
malo blistexa u tubi malo leksilijuma
smotuljak žica nešto em pe trica
nešto žvaka nešto bananica
malo trava malo travarica tri klikera skočica
kontracepcijske tablete Xanax bočica ulja
čajevca slika dvoje ljudi zagrljenih ispod grba
i blok u kojem slova liče na rukopis nekog drugog
i koji ja nikad ne čitam a u koji pišem stisnutih očiju
kao da propisujem lijek pregorak za oči.

Nisam znala da je tako teško.

U mom inventaru nema ništa za vas
honorarni prijatelji privremeni obožavatelji
satelitske kolege udosađeni sajber ljubavnici
mene nikad niste vidjeli
al' ja vam zato
gledam profil (znamkotigledaprofil.com).
U inventaru mog paketa za prvu pomoć
nema ništa za vas.
U inventaru mog paketa za prvu pomoć
jedva ičeg za mene ima.

U inventaru mog paketa za prvu pomoć
jedva ičeg za nekog ko me voli ima.
Taj me dobio s paketom i zna
da mi je jezik krvav i da zato stavljam šaku na usta
kad se smijem.

Nisam znala da je tako teško.

Ljubiti se sanjati se smijati se
ne spavati ne željeti se nisam znala
da je tako teško spavati nisam znala
da je tako teško
biti sam biti s nekim biti dvoje biti troje s nekim
biti ja s nekim biti neko sa mnom.

Nisam znala da je tako teško biti ja.

Inventar se smanjuje u mojem domu
(a moja kutija raste):
iz njega polako u komade bježi namještaj
komadi ormara komadi kreveta
komadi stolova komadi polica
njih jedu crvi
još od hiljadudevetstodevedesetpete
a hiljadudevetstoosamdesetpete
već sam čula larve koje u njima sanjaju
da nas jedu dvijehiljadetrinaeste.
Niko mi nije vjerovao.

Nisam znala da je tako teško

pronaći nešto za sebe u mojoj kutiji
za prvu pomoć, ali nije mi žao.

Mene si
ne moju kutiju za prvu pomoć
dobio u crvljivoj kući.
U mojoj kutiji za prvu pomoć nema suza.
Suze u kutijama za prvu pomoć
čuvaju oni koji dobro jedu
oni koji dobro spavaju
oni koji dobro vole oni koji nikad ne obole
oni koji svoje stolove police ormare
glancaju štiju i vole.

Nisam znala da je tako teško biti ti.

Ali ja ne idem nikud (ne!)
i u mojoj kutiji za prvu pomoć
nema suza, ali ima tvoja kosa.
Mrtvu kosu u kutiji za prvu pomoć
zamotanu u šarenu maramu
imaju samo oni koji ne idu nikud
i koji se ne boje mrtvih stanica
na kojima već dugo autobusi ne staju.

MOJ PRVI SINGLE

Težak je i mastan mrak pao na stolnjak
na kojem tvoji brkovi hrču
tanki, rijetki i smečkasti kakva ti je i poezija.
Knjiga stoji na stolu i iz nje isparava ustajali konjak
tvoje možda nježne
ali potresno neuzbudljive duše.
Gledali smo kako tvoja poezija kapa po laminatu
po diktatu sliva se po sekretarijatu
generalnog sekretara za generalne
sekretarske poslove
upravljanja generalno uspostavljenog
društva pisaca

Gledali i šutjeli
jer čeka te naporan dan i treba ti sna
treba ti dna, masnog dna iz kafane u Jablanici
gdje ćeš sutra čitati poeziju s kolegom Japancem
i bit će to internacionalni izliv masti na pod.

Vi idete na manifestacije
a mi koji se ne manifestiramo
čistimo vašu mast s naših laminata
na koje se sliva vaša jetra
vaša jetra gospodine pjesniče
pamti vaše najbolje kreativne dane
onako kako to mozak neće nikad.
Ne krivim vas što se sramite
ne krivim vas što dramite
ne krivim vas što se trujete
što rujete pogledom

po mojoj kosi k'o da se ispod nje krije alien
koji će vam iščupati jezik
i s njime pjesnički poj, ne krivim vas!

Ugodno popunjeni, nosati reditelj
kidnapirao je pladanj s kanapeićima
na terasi pozorišta
i stisnuo ga je vrisnuo je pladanj
škripnuo je pladanj pod njegovim prstima
dok je oslobađao drugu ruku
da se rukuje s nemilom kritičarkom
i isfrlja joj svoju uvrijeđenost
u dramatičnom, iznenadnom, čarobnom
prasku mrva koje su joj padale u šiške
kao umjetni snijeg
uzaludno spremljen za Olimpijadu.
Nos vam je crven k'o mini rajčica
i oči vam više ne stanu na lice
ali vi uporno žvačete
i vaš je probavni trakt spreman i zdrav
i u trenucima kulturnih neugodnosti
u kojima mrvite šake i kunete se,
svakim slatkim zalogajem,
uništiti svaki život u ljutim neprijateljima
vaše pihtijaste drhturave
blijede režije bez tonusa.
Gospodine filmski reditelju,
film vam je sladak!
Ima nas najmanje pet stotina
(i morate s nama živjeti!)
koji mislimo da vam je film sladak,
gladak, kratak, taman
da nije niti podilaženje niti atak,

gospodine filmski reditelju
vaš je film jedna ozbiljna pralina
puna kvalitetnog likera!
Mrka vam je ta džejmsdinovska
osobnost
može se čak reći pojavnost
ili pak da kažemo prezentnost!
Pa ne bi li proširio dobar glas
plavokosi, dugokosi pjesnik
koji već dvadeset godina nije mlad
šapće vam na muževno uho jade
koje su mu zadali kritičari
nakon što se neko sumanut
sjetio postaviti na scenu prestrašne
tinejdžerske songove koje je pisao
za nikoga.

Kurt Cobain naše poezije
morao je nastaviti život
okrećući svoje mnoge glave od kritičarke
kad bi je sreo na cesti –
cestu valja mesti od zlatnog praha
njegove tuge i temperamenta
– eno ga sad, nasred parlamenta –
urla kako društvo nije pravedno!
Profesore, ljudi na rok koncertu
nisu stado ovaca profesore
ljudi na stadionu na rok koncertu
su ljudi koji smo mi željeli biti
dok smo slušali vaša
bezrazložno osmosatna predavanja
ljudi koji stoje na vatikanskom
trgu i pozdravljaju papu nisu
pojedinci nego katolici

– koji kao i rokeri, vole stvari
LIVE AND RAW!
Bacite robove profesore, bio bi red,
zar je zaspao u vama pobunjenik
koji mre od tuge
jer nije sudjelovao u šezdesetsoj?
Druže pišče, ja ću sjediti ovdje,
slobodna, nasmijana, i gorka k'o kantarion
čekajući da udaviš svog urednika,
svog priređivača, svog pribavljača,
svog proslavljenog utjerivača
– to što je izišlo na papiru koji miriši na zapad
s koricama koje nisu plagijat nego
(molim lijepo!) varijacija na temu!
da nemaš dilemu! nije roman.

Gospodine sjedokosi uredniče
javi mi se kad uspiješ u životu!
Call me maybe!
Slobodno se javi i oboje ćemo biti
mali i nesretni
ti ćeš i dalje biti onaj
koji je htio na mome mjestu
neko kvalitetno neko kurčevito
neko slojevito muško
što se ne srami od svoga pisanja
cirkus da pravi da šuta da luta
da psuje da bude fanki da bude panki
da bude prostonarodni duhoviti heroj
kakav sam nikad nisi bio.
Ja sam pojela dva muzeja večeras,
progutala sam ih u dahu kao epski div
varim ih kao rijedak skupi sir
dugo čuvan i ubuđao u podrumu.

Dok plaćete za muzejima
živi ljudi trunu i živa se magija života
koju rado i bez srama zovete umjetnošću
pretvara u vaša digestivna isparenja.
Neću vam napisati još sto pjesama,
gospodine uredniče.
Neću uvažiti vašu lektiru, profesore.
Ovo nije pjesma.
Ovo nije zemlja.
Ja nisam ovdje.
Vi niste istina.

MOJE SVE

U subotu sam slavila proljeće.
U bijeloj papirnoj koverti
sasvim tankoj
od trljanja vlažnim prstima
po hladnim hodnicima
u bijeloj papirnoj koverti A4 formata
presavijenoj na onoliko mjesta
na koliko se presavija moj abdomen
i zgužvanoj taman toliko
da joj se ne znaju godine
dakle, u bijeloj papirnoj koverti
mekoj od nabora i raspora
stoji povijest tijela moje majke
i s njenim tijelom povijest svih tijela
koja su ikad bila moj rod.
U koverti lakoj kao lake kosti
u lakoj zemlji.

Subotom
ljudi obučeni u boje prežarke
u parku prefarbanom
prežarko za golubove i vrapce
vade iz bijelih, hrskavih papira
zemičke i kifle
da ih potomci kljucaju
s jagodica njihovih prstiju.
Lica su im bijela i sjajna
i staklena su
i neprozirna
kao obiteljska sreća.